

lig Ordet igaar for at fremsætte dette Spørgsmaal. Den ærede Minister anførte som en af Grundene til, at man maatte kunne lade sig gaa med den i Lovforslaget foreslaaede Lønning for de Menige, at man i Preussen kunde nøje sig med en Løn — jeg erindrer ikke, om han sagde, at den var mindre, eller i det Mindste ikke større, end den i Lovudkastet foreslaaede, men det er ogsaa ligegyldigt med Hensyn til det, jeg vilde spørge om. Jeg vil nemlig spørge den ærede Minister, om det ikke forholder sig saaledes, at man i Preussen har fastsat en bestemt Løn for de Menige, men at Staten dernæst, forsaavidt de Menige ikke i en eller anden Garnisonsby kunne faae tilstrækkelig Underhold for denne normerede Løn, tilflytter det Manglende, thi saaledes er det mig fra paalidelig Kilde meddeelt, at det forholder sig i Preussen, og er det saa, betyder den ærede Ministers Bemærkning overfor det her foreslaaede Lønningsforhold Intet, medmindre Staten vil paatage sig en lignende Forpligtelse her som den, der skal finde Sted i Preussen. Det er dette Spørgsmaal, jeg vil tillade mig at rette til den høitærede Minister. Jeg skal imidlertid, før jeg slutter, endnu bemærke, at mig forekommer det, at da det ikke kan nytte at have nogle sultne Staller til at være Soldater, men man maa have velsøbede Folk, maa det være en Hovedopgave for Staten at sætte de Menige istand til at faae en tilstrækkelig Kost, og jeg vilde finde, at det var aldeles rigtigt, at man gav dem fuld Forpleining. Forsaavidt dette nu kan have sine Ubegvemmeligheder, burde der i ethvert Fald gives de Menige Balget mellem den Lønning, som fastsættes her i Loven, og fuld Forpleining. Det kan ikke nytte, at man faaer Soldater, som ere krafteløse af Mangel paa Næring. Det er at spare i Utide at ville afknappe paa det, der er tilstrækkelig Næring for de Menige. Kun denne Bemærkning skal jeg sige til det Spørgsmaal, jeg har tilladt mig at rette til den ærede Minister.

Solstein: Jeg maa paa Forhaand gjøre det høie Thing og den ærede Formand en Undskyldning, naar jeg mulig, fordi jeg ikke var istand til at overvære Mødet igaar til Slutningen, skalde komme til at berøre Noget, der er udtalt igaar. Jeg har imidlertid, saavidt mulig, søgt at komme til Kundskab om, hvad der er fremsført og svaret, saa at jeg haaber at kunne undgaae altfor megen Gjen-tagelse. Hvad der foranlediger mig til at tage Ordet, er naturligvis de Endringsforslag, der foreligger. Det forekommer mig, at den hele Maade, hvorpaa de her ere fremsførte, strax fører os ind til et Hovedkjernespørgsmaal, der vil følge os igjennem hele det System, som vi for Fremtiden komme til at tage under Behandling ligeoverfor vor Armee. Jeg hører til dem, der have meget bestemt troet at burde lægge al den Indsigelse i Vægtskaalen, som kunde lægges mod det Lovforslag, som nu er vedtaget, og jeg har ikke een Gang, men saa ofte, der var Leilighed dertil, udtalt, at ikke blot Lovforslaget selv, men ogsaa de Consequenter, der knyttede sig dertil som uafviselige Nødvendigheder, gjorde sig gjældende for mig med saa overordentlig Vægt, at jeg derfor havde den store Betænkelighed ved Lovforslaget. Vi staae nu ved Begyndelsen af Consequenterne, og vi skulle nu faae at see, om de Herrer, der med saa stor Styrke have gennemført denne Lov, vilde have Dristighed til at tage Consequenterne af, hvad de engang have vedtaget. Det ligger jo klart og maatte ligge klart for Enhver, at naar vi kom til en saa gennemgaaende Omorganisation som den, der forelaa og foreligger, kunde og vilde man ikke blive staaende blot ved Spørgsmaalet om en Hærordning eller ved Spørgsmaalet, om vi, naar vi vedtog en Armee af den og den Størrelse, vilde komme til som Følge deraf at gaae ind paa de store Udgifter, vi have vedtaget, men ogsaa for at gjøre dem frugtbringende og faae den fornødne Styrke, naar det gjælder om at anvende Ar-